

Artillerist — jeg fornærmer vel Ingen ved at kalde ham saaledes — General Rauffmann her i Thinget sagde, at naar han fik dem anbragte paa de betegnede Steder, hvilket er fket, vilde de i Forening med den øvrige Betskyning af Forterne kunne afværge et virksomt Bombardement af Kjøbenhavn. Saaledes er man gaaet frem for Fæstningsartilleriets Vedkommende. Med Hensyn til Feltartilleriet havde vi i 1876 den samme Historie, som vi nu have haft med Hensyn til Geværerne. I Slutningen af Sessjonen 1876, ved en 3die Behandling, kastede den daværende Krigsminister, General Haffner, et Forslag her ind om 1 Mill. Kr. til Halvdelen af et nyt Vaaben for Feltartilleriet, uden at Folkethinget kunde have Tid til at undersøge Spørgsmaalet og kontrollere, om Krigsministeren nu ikke i Hidsighed for at faae Pengene havde glemt forskjellige nødvendige Oplysninger. Folkethinget varede saa ganske naturligt: For det Første er der ikke Tid til den Underøgelse, som for os er nødvendig for at kunne give Bevilling med god Samvittighed, med en af os selv erhvervet Overbevisning, og for det Andet kunne vi ikke tro, at det er rigtigt, naar man endelig er kommen til det Resultat, at dette Vaaben er godt, ja efter Omstændighederne det bedste, der kan faaes, da at tage Halvdelen; hvorfor saa ikke tage det Hele; hvorfor skal den ene Del af disse Batterier have det ene Vaaben og de andre det andet, naar man først er kommen til den Erkjendelse, at det foreslaaede Vaaben er det, vi skulle have. Da man saa opløste, fik vi affurat den samme Vette mod Folkethinget som nu: Folkethinget vil ikke bevilge Vaaben til Landets Søner! Vi kom ind igjen, og ganske uafhængigt af, at vi kom ind med saa stor Styrke, fastholdt vi ganske roligt vort Standpunkt. Forslaget blev forelagt, efter vort Ønske omfattende hele Anstæffelsen, vi lod det undersøge baade ved os selv og ved Andre, kom til det Resultat, at Ministeriet havde valgt omhyggeligt, og vi bevilgede det bedste Vaaben, der den Gang havde været for Feltartilleriet. Jeg gjør disse Bemærkninger, fordi jeg selv personlig har i alle disse Aar været med i alle disse Sager, og jeg kan vidne, at hvad Folkethinget i dets Helhed, og navnlig hvad det nuværende Flertal, for saavidt det deler tidligere Flertals Betragtning, altid er gaaet ud paa, er at følge den Betragtning, at de Forsvarskræfter, der lovlig bestaa, bør være forsynede med et godt Vaaben, et tidsfærende Vaaben, der om muligt staa fuldstændig jævnhærdigt med andre Landes Vaaben for samme Art af Tjeneste. Naar man derfor

— jeg taler jo, som om vi stode under ordinære Forhold overfor en Krigsminister, der ikke var Provisorist, jeg taler kun rent faaglig — naar man derfor efter i saa mange Aar gjennem meget Arbejde, gjennem Sæne af Bevillinger, i en Række af 22 Aar at have fulgt den af mig nævnte Betragtning faaer at høre unge, konservative Dreng og gamle dito fortælle og forklare os, at vi ville gjøre vore Soldater vaabenløse o. s. v., saa tror jeg, at netop, fordi der ogsaa er gamle dito, der ere komne med Sligt baade i skriftlige og mundtlige Udtalelser, have vi Ket til at tilbagevise saadanne Infamiteter. Vi have nægtet Kanoner, men det var ikke Skytz til Lovlig bestaaende Værker, men til Forter og Fæstninger, som endnu ikke havde, vi have nægtet Fæstningskanoner ved forskjellige Leiligheder, fordi Ministeriet ikke kunde paapege, hvor de egentlig skulde være. De forlangtes til Fæstninger, som laa i Ministeriets Fantasi, forvæntede provisoriske Fæstninger, og da Rigsdagen ikke havde lagt Grunden, hvor Kanonerne skulde ligge, var det endnu for tidligt at anskaffe Kanonerne. Se, det er en anden Sag. Derfor betoner jeg skarpt, at det er til Lovlig bestaaende Forsvarskræfter og Forter, at vi have bevilget Vaaben.

I denne Udvikling er der kommet — jeg vil ikke sige en Hund i et Spil Regler, men der er kommet nye Momenter til. Det begynder mildt og blidelig i Formen, og saa gaar det stærkere og stærkere, indtil vi faae den kraftknusende Haand, som Ministeriet fører ud imod Bevillingsretten paa dette Omraade. Det, som først begyndte med at forstyrre den Orden, gennem hvilken Landets Lovlige Regjering og Repræsentation Aar for Aar forsøgte at blive enige om det Nyeste og Bedste indenfor de finansielle Midler, man troede at kunne raade over dertil, det, der først begyndte at gjøre Staaert, kom ovre fra Fyn, det var de fynske Kvinders Kanoner. Se, jeg vil gjerne tro, at det var Patriotisme, der ledede flere af dem, men det var misforstaaet Patriotisme, jeg vil gjerne tro, at flere af de Bidragydende ikke havde anden Hensigt end at hjælpe den stakkels Krigsminister, der ikke havde kunnet faae Penge nok til enkelte flere Kanoner end dem, den flemme Rigsdag vilde bevilge. Det kunde være undskyldeligt nok, om Saadanne maatte have et saa feilagtigt Begreb. Dog skulde det synes, de maatte sige sig selv — og om de ikke kunde det, saa høre det af deres Mænd — at der er kun en Vel lovlig under ordinære Forhold til Forsøgelse af Hærens Materiel. Jeg taler ikke om, naar Krigsforhold staa for Døren,